

Jae neljakümne salajane ajalugu – number kakskümmend üks

Toinen voi-huuto – osa kahdeksan – Hesekiel numero kaksi

Jeff Pippenger
2026-08-05

Hesekiel edustaa niitä, joille Juudan heimon Leijona on suorittanut opetustyön, ja Hänen perusopetuksensa on ”rivi rivin päälle”.

Joille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa te voitte saattaa väsyneen lepäämään; ja tämä on virvoitus. Mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle, vähän sinne, vähän tänne, että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Jesaja 28:12, 13.

Tällä hetkellä Juudan heimon Leijona avaa Hesekielin kirjan. Meille ilmoitetaan, että Hesekiel on pappi kolmantenakymmenentenä vuotena, tarkoittipa ”kolmekymmentä” hänen vertauskuvallista ikäänsä pappina tai kolmattakymmenettä vuotta siinä profeetallisessa linjassa, joka alkoi Joosian suuresta pääsiäisestä. Viimeisten päivien lopullinen pappeus on sataneljäkymmentäneljätuhatta, ja muinaiset kirjaimelliset tarinat ovat viimeisissä päivissä vertauskuvana symboliselle historialle.

Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, teistä sanotaan: meidän Jumalamme palvelijat; te saatte syödä kansakuntien rikkaudet, ja heidän kunniansaan te kerskaatte. Jesaja 61:6.

Hesekiel on vertauskuva Jumalan kansasta viimeisinä päivinä – siitä pyhästä historiasta, jonka jokainen profeetallinen todistus tunnistaa. Tuo pyhä historia on kolmannen enkelin liike, jota ensimmäisen enkelin liike vuonna 1840 erityisellä tavalla esikuvasi. Ensimmäisen enkelin liike oli kolmen enkelin alfaenkeli, ja kolmas on omegaenkeli. Hesekiel liittyy sen tähden Pietariin sinetöimisen aikana, jolloin sinetöidään ne sataneljäkymmentäneljätuhatta. Se vertauskuvallinen historia, jossa sekä Pietari että Hesekiel sijaitsevat, esitetään Paniumin historiana.

Pieni kirja

Hesekiel ottaa pienen kirjakäärön, niin kuin Johannes teki Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa.

Mutta sinä, ihmislapsi, kuule, mitä minä sinulle puhun; älä ole niskoitteleva niin kuin tuo niskoitteleva suku: avaa suusi ja syö, mitä minä sinulle annan. Ja kun minä katselin, katso, käsi ojennettiin minua kohti, ja katso, siinä oli kirjakäärö. Ja hän levitti sen eteeni; ja se oli kirjoitettu sisältä ja ulkoa, ja siihen oli kirjoitettu valituksia, huokauksia ja voi-huutoja. Ja hän sanoi minulle vielä: Ihmislapsi, syö, mitä löydät; syö tämä kirjakäärö ja mene, puhu Israelin suvulle. Niin minä avasin suuni, ja hän antoi minun syödä sen kirjakäärön. Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, anna vatsasi syödä ja täytä sisuksesi tällä kirjakääröllä, jonka minä sinulle annan. Sitten minä söin sen, ja se oli minun suussani makea kuin hunaja. Hesekiel 2:8–10, 3:1–3.

Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Johannes syö pienen kirjan, ja koko luku kuvaa Jumalan voiman ilmentymistä 11. elokuuta 1840 alkaen 22. lokakuuta 1844 asti.

”Enkelin, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistukseen, on määrä valaista koko maa kirkkaudellaan. Tässä ennustetaan maailmanlaajuista ja ennenkokematonta voimaa ilmentävää työtä. Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman loistava ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetyssasemaan maailmassa, ja joissakin maissa koettiin suurin uskonnollinen kiinnostus, mitä missään maassa on nähty kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen jälkeen; mutta nämä tullaan ylittämään mahtavalla liikkeellä, joka nousee kolmannen enkelin viimeisen varoituksen yhteydessä.” The Great Controversy, 611.

Hesekiel on Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa Johanneksen rinnalla, joten Pietari, Johannes ja Hesekiel seisovat yhdessä heille osoitetulla paikallaan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikana.

Vuodet 1840–1844 edustavat nelivuotiskautta, joka alkoi, kun aikaprofetia, joka oli alkanut sadanviidenkymmenen vuoden ajanjaksolla 27. heinäkuuta 1299. Nuo ”viisi kuukautta” päättyivät ja liittyivät kolmensadanyhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän aikaprofetiaan, joka päättyi 11. elokuuta 1840, jolloin Jumalan voiman kirkas ilmentymä tuli ilmi 22. lokakuuta 1844 asti. Sitten profeettallisen ajan soveltaminen lakkasi.

Ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:6.

Profeettallinen aika päättyi profetian pätevänä sovelluksena 22. lokakuuta 1844. Hesekiel, Pietari ja Johannes kukin edustavat Jumalan viisaita neitsyitä ensimmäisen ja toisen enkelin liikkeessä sekä myös kolmannen enkelin liikkeessä.

Näytyt

Hesekielin ensimmäiset ”yksitoista” lukua esittävät sarjan ”näkyjä”, kuten ensimmäisen luvun ensimmäisessä jakeessa todetaan.

Kolmantenakymmenentenä vuonna, neljäntenä kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, kun minä olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella, taivaat aukenivat, ja minä näin Jumalan näkyä. Hesekiel 1:1.

Ensimmäisten yhdeksän luvun ”näyt” annettiin ensin ensimmäisessä luvussa Kebar-joen varrella; sitten niitä laajennettiin kolmannen luvun näyssä ”tasangolla” ja jälleen kahdeksannen luvun näyssä Jerusalemissa. Kebar-joen, tasangon ja Jerusalemin kolme sijaintia edustavat kolmea näkyä, jotka yhdessä muodostavat yhden näyn; tämä on ensimmäisen jakeen ”näyt” ja ensimmäisten ’yhdeksän’ luvun ”näyt”.

Riemuvuosi

Kolmannenkymmenennen vuoden ymmärtäminen sen riemuvuosisyklin kolmantenakymmenentenä vuotena, joka alkoi Joosian kuuluisasta pääsiäisestä ja päättyi sitten 22.

lokakuuta, on helposti perusteltavissa, sillä tuo nimenomainen pyhän historian linja on esitetty selvästi, rivi riviltä, useamman kuin yhden todistajan vahvistamana. Esimerkiksi pääsiäinen edustaa kevätjuhliä ja sovituspäivä edustaa syysjuhliä. Kolmas Mooseksen kirja 23 on sen tähden rinnakkainen sen riemuvuosisyklin kanssa, joka alkoi Joosian aikana. On olemassa muitakin linjoja, jotka ovat yhdenmukaisia kuningas Joosiasta aina 22. lokakuuta 573 eKr. asti esitetyn historian kanssa. Historiallista täyttymystä 22. lokakuuta 573 eKr. riemuvuoden osalta tukevat historioitsijat.

Kronologit pitävät yleisesti soveliaana sijoittaa sovituspäivän 22. lokakuuta 573 eKr., ja myös Josian suuren pääsiäisen vuodelta 622 eKr. hyväksyvät nämä raamatulliset kronologit. Pääsiäinen, kevätjuhlien vertauskuva, aloitti neljäkymmentäyhdeksänvuotisen riemuvuoden jakson, joka päättyi syysjuhlien vertauskuvaan sovituspäivänä. Ne seitsemän vuosiviikkoa, joista muodostui neljäkymmentäyhdeksän vuotta, olivat maan sapatin vertauskuvia.

”Jokaisella sivulla, olipa kyse historiasta, käskystä tai profetiasta, Vanhan testamentin kirjoitukset säteilevät Jumalan Pojan kirkkautta. Sikäli kuin se oli jumalallisesti asetettu, koko juutalaisuuden järjestelmä oli evankeliumin tiivistynyt profetia. Kristuksesta ”antavat kaikki profeetat todistuksen”. Apt. 10:43. Aadamille annetusta lupauksesta patriarkaalisen sukuhaaran kautta laintalouden aikaan saakka taivaan kirkas valo teki Lunastajan askeleet selviksi. Näkijät katselivat Betlehemin Tähteä, tulevaa Siloa, samalla kun tulevat tapahtumat kulkivat heidän ohitseensa salaperäisessä kulkueessa. Jokaisessa uhrissa osoitettiin Kristuksen kuolema. Jokaisessa suitsutuspilvessä kohosi Hänen vanhurskautensa. Jokaisen riemuvuoden pasuunan kautta kaikui Hänen nimensä. Kaikkeinpyhimmän pelottavassa salaisuudessa asui Hänen kirkkautensa.” Alfa ja omega, 211.

Seitsemäntoista

Sidkia oli viety Babyloniaan, kun Jerusalem kukistui neljätoista vuotta ennen vuotta 573 eaa. Juutalaiset historioitsijat määrittävät riemuvuosisyklin Josian vuodesta 622 lokakuun 22. päivään 573 saakka seitsemänneksitoista riemuvuosisykliksi. Aika Raphian taistelusta Paniumin taisteluun oli seitsemäntoista vuotta. Ptolemaios oli voittaja Raphian taistelussa, ja hän hallitsi etelän kuninkaana seitsemäntoista vuotta. Milanon ediktistä siihen asti, kun Konstantinus jakoi valtakuntansa vuonna 330, oli seitsemäntoista vuotta. Seitsemännessätoista riemuvuosisyklissä Nebukadnessar hävitti Jerusalemin.

Sillä Israelin lapset saavat olla kauan aikaa ilman kuningasta ja ilman ruhtinasta, ilman uhria ja ilman patsasta, ilman efodia ja ilman terafimeja. Sen jälkeen Israelin lapset palaavat ja etsivät Herraa, Jumalaansa, ja Daavidia, kuningastansa; ja he pelkäävät Herraa ja hänen hyvyttänsä viimeisinä päivinä. Hoos. 3:4, 5.

Hoosea käsittelee aihetta, joka liittyy suoraan Sidkian vankeuteen, vaikka se samalla edustaa pohjoisen valtakunnan vankeuden alkua vuonna 723 eKr. Syy siihen, miksi Hoosean kohta liittyy Hesekielin todistukseen, on Jumalan hylkääminen silloin, kun Israel vaati itselleen inhimillisen kuninkaan. Israelin halu olla inhimillisen kuninkaan hallittavana jumalallisen Kuninkaan sijasta esitetään ilmauksella ”teidän voimanne ylpeys” Kolmannen Mooseksen kirjan 26. luvun

”seitsemän ajan” tuomiossa.

Ja jos te ette vielä tämänkään jälkeen kuule minua, niin minä rankaisen teitä seitsemän kertaa enemmän teidän syntienne tähden. Ja minä murran teidän voimanne ylpeyden ja teen teidän taivaanne raudaksi ja teidän maanne vaskeksi. 3. Mooseksen kirja 26:18, 19.

“Teidän voimanne ylpeys” edustaa Israelin halua olla maailman kaltainen ja saada oma kuningas. Kun kuningas poistettiin pohjoisesta valtakunnasta vuonna 723 eKr. ja sitten eteläisen valtakunnan kuningas Sidkia joutui vankeuteen vuonna 586 eKr., tämä edustaa muinaisen Israelin “ylpeyden” murtumista, ja ylpeys käy lankeemuksen edellä. Raamatun profetiassa “valta” on kuningas tai valtakunta, ja Israelin ylpeys siinä, että se hankki itselleen inhimillisen kuninkaan, merkitsee teokratian ja jumalallisen Kuninkaan hylkäämistä.

Ja tapahtui, että kun Samuel oli vanhaksi tullut, hän asetti poikansa tuomareiksi Israelille. Ja hänen esikoisensa nimi oli Joel, ja hänen toisen poikansa nimi Abia; he olivat tuomareina Beersebassa. Mutta hänen poikansa eivät vaeltaneet hänen teitänsä, vaan poikkisivat voitonhimon perään, ottivat lahjuksia ja vääristivät oikeutta. Silloin kaikki Israelin vanhimmat kokoontuivat yhteen ja tulivat Samuelin luo Raamaan, ja sanoivat hänelle: Katso, sinä olet vanha, eivätkä poikasi vaella sinun teitäsi; aseta siis meille kuningas tuomitsemaan meitä, niin kuin kaikilla kansoilla on. Mutta Samuel pahastui siitä, kun he sanoivat: Anna meille kuningas tuomitsemaan meitä. Ja Samuel rukoili Herraa. Ja Herra sanoi Samuelille: Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä eivät he ole hyljänneet sinua, vaan minut he ovat hyljänneet, etten minä hallitsisi heitä. Kaikkien niiden tekojen mukaan, joita he ovat tehneet siitä päivästä asti, jona minä vein heidät pois Egyptistä, aina tähän päivään saakka, niin että he ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, niin he tekevät nyt sinullekin. Kuule siis heidän ääntänsä; mutta varoita heitä vakavasti ja ilmoita heille sen kuninkaan oikeus, joka on hallitseva heitä. 1 Samuel 8:1–9.

On huomattava, että tuossa vaiheessa Israel hylkäsi kuninkaanaan ei ainoastaan Jumalan, vaan myös profetian hengen, jota Samuel edusti, sillä siinä sanotaan: ”he ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia; niin he tekevät myös sinulle.”

”Saatana on... alituisesti tunkeamassa esiin väärennöstä johdattaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos on tekevä tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen. ’Missä näky puuttuu, siellä kansa menehtyy’ (Sananlaskut 29:18). Saatana toimii ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta aitoon todistukseen.

“Todistuksia vastaan sytytetään viha, joka on saatanaallista. Saatanan toiminnan tarkoituksena on horjuttaa seurakuntien uskoa niihin, tästä syystä: Saatana ei voi saada niin avointa tietä petostensa tuomiseksi eikä sitoa sieluja harhaluuloihinsa, jos Jumalan Hengen varoituksia ja nuhteita ja neuvoja noudatetaan.” Selected Messages, book 1, 48.

Muinaisen Israelin teokratian viimeinen petos oli paitsi Jumalan myös profetian Hengen hylkääminen. Tuo hylkääminen vuonna 1097 eKr. on esikuva Laodikealaisen seitsemännen päivän adventismin viimeisestä petoksesta vuonna 1863. Mooseksen kirjan 3. kirjan kahdenkymmenennen

kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” on Jumalan sana, ja profetian Henki sanoo ”seitsemästä ajasta”, ettei sitä ”pidä muuttaa”.

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

Profetian Henki selvästi vahvisti ”seitsemän aikaa”, ja hänen vahvistuksensa oli varoitus olla muuttamatta taulussa olevia lukuja; siinä ”seitsemän aikaa” on keskimäinen sarake ja oikea yläkulma. Uriah Smithin väärennetyn taulun myötä vuonna 1863 alkoi perustotuksien asteittainen hylkääminen, josta muinaisen Israelin Jumalan hylkääminen oli esikuva, ja Profetian Henki osoitti vuoden 1863 kapinan. Vuoden 1863 kapinan ajankohta on yhdenmukainen Hesekielin kirjaan esitetyn profeettallisen linjan kanssa. Tuossa historian linjassa päätöksenä oli Jerusalemin hävitys, joka oli sunnuntailain esikuva. Vuosien 1863 ja pian tulevan sunnuntailain välistä aikaa kuvasi kuningas Saulin historian kaari vuodesta 1097 eKr. Sidkiaa vuoteen 586 eKr.

Sidkia vietiin vankeuteen Babyloniin neljätoista vuotta ennen vuotta 573 eKr. ajoittunutta riemuvuotta. Seitsemästoista riemuvuosijakso alkoi vuonna 622 eKr., ja kolmantena kymmenentenä vuotena Hesekiel asetetaan esiin pappina vuonna 591 eKr.; sitten viisi vuotta myöhemmin Jerusalemin hävitettiin vuonna 586 eKr. Se hävitettiin samana vuoden päivänä kuin se hävitettiin toisen kerran vuonna 70 jKr. Tituksen toimesta. Hesekielin ensimmäisen luvun ensimmäinen jae sijoittuu viisi vuotta ennen Jerusalemin hävitystä ja yhdeksäntoista vuotta ennen neljännenkymmenennen luvun temppelinäkyyä.

Kahdentenkymmenentenäviidentenä pakkosiirtolaisuutemme vuonna, vuoden alussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, neljäntenätoista vuonna sen jälkeen, kun kaupunki oli lyöty, juuri sinä samana päivänä Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut sinne. Hesekiel 40:1.

Tottelemattomuudesta maan sapatin liittoon kohtaan Jumala ilmoitti, että ”seitsemän kertaa” olisi kirous tottelemattomuudesta seitsemältä vuodelta kohtaan, joka on maan sapatti. ”Aika” on vuosi, ja ”vuosi” on kolmesataa kuusikymmentä päivää, ja seitsemän kertaa kolmesataa kuusikymmentä on kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta. Milleriläiset eivät ehkä käyttäneet ilmaisua ”the twenty-five twenty”, mutta molemmat heidän pyhät karttansa osoittivat numerollisesti kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta.

Seitsemänkertaisen kirouksen julistaminen sekä Israelin pohjoisen valtakunnan että Juudan eteläisen valtakunnan ylle oli William Millerin ensimmäinen, tai voidaan sanoa ”perustava”, tai voitaisiin jopa sanoa ”alfa”-ymmärrys. Vuonna 1863 laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko hylkäsi Millerin löytöjen perustavan ymmärryksen; ”löytöjen”, jotka edustivat koko milleriläisen liikkeen perustusta. Inspiraatio varoitti suoraan, että näin saattaisi tapahtua, ja niin on tapahtunut, ja se tapahtui jo kauan sitten.

Babylonian vankeuden jälkeen jälleenrakennetun temppelin perustus saatiin valmiiksi ensimmäisen asetuksen historian aikana ja ennen toista asetusta. Temppeli rakennettiin täysin valmiiksi toisen asetuksen historiassa. Kolmannessa asetuksessa kansallinen suvereniteetti palautettiin kirjaimelliselle muinaiselle Israelille. William Miller edusti ensimmäistä enkeliä, joka saapui vuonna 1798 ja sai voiman 11. elokuuta 1840. Toinen enkeli saapui sen jälkeen, kun perustukset oli laskettu, kuten vuoden 1843 kartta, joka julkaistiin toukokuussa 1842, esittää. Vuoden 1844 ensimmäisen pettymyksen hetkellä, vuoden 1844 alfa-pettymyksessä, toinen enkeli sekä myös neitsyiden vertauksen viipymisen aika saapuivat, ja kun toisen enkelin sanoma sai voiman Exeterin leirikokouksessa, temppeli valmistui. Sitten vuoden 1844 suuressa eli omega-pettymyksessä liiton Sanansaattaja tuli äkisti temppeliinsä, täyttäen ne kaksituhatta kolmesataa vuotta, jotka alkoivat kolmannesta asetuksesta ja päättyivät kolmannen enkelin saapumiseen.

Josia merkitsee 'Jumalan perustusta'. Olipa kyseessä kuningas Josia tai Josiah Litch; molemmat ovat perustusten vertauskuvia, niin kuin ne esitetään ensimmäisen asetuksen historiassa ja niin kuin niitä edustavat kevätjuhlat, jotka tuodaan esiin 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenenkolmen luvun ensimmäisissä kahdessakymmenessä kahdessa jakeessa. Perustukset, kevätjuhlat ja ensimmäinen asetus ovat kaikki vertauskuvia vuodesta 1840 ja ensimmäisen enkelin valtuuttamisesta. Lokakuun 22. päivä 573 eKr., niin kuin se esitetään Hesekielin kirjan neljännessäkymmenennessä luvussa ja ensimmäisessä jakeessa, on vertauskuva lokakuun 22. päivästä 1844 ja kuolleiden tuomion avautumisesta, ja myös vertauskuva syyskuun 11. päivästä 2001 elävien tuomion avautuessa. Jokaisen, joka on seurannut näitä artikkeleita, tulisi tietää ne sovellukset, joita käytän.

Hesekiel on vertauskuva profeetallisessa historiassa, jota hänen kirjoituksensa esittävät. Hesekiel on läsnä, kun ne kaksikymmentäviisi miestä kumartavat aurinkoa kahdeksannen luvun lopussa. Hän oli siellä myös seuraavissa luvuissa, kun Jerusalemin ylle tuodaan "sinetöiminen, jota seuraa teurastus", minkä Ellen White samaistaa seitsemännen päivän adventistikirkkoon. Ensimmäisessä yhdessätoista luvussa Hesekiel viedään taivaalliseen pyhäkköön saamaan ohjeensa, samoin kuin milleriläiset kutsuttiin tekemään vuonna 1844 ja samoin kuin tätä liikettä nyt kutsutaan tekemään.

Niin Hesekiel on teille merkinä: kaiken mukaan, mitä hän on tehnyt, teidän tulee tehdä; ja kun tämä tapahtuu, te saatte tietää, että minä olen Herra, Herra. Hesekiel 24:24.

Kun Tämä Tapahtuu

Kun tulemme viimeisinä päivinä siihen pisteeseen, että ne asiat, joita Hesekiel havainnollisti, toistuvat Jumalan kansassa, silloin olemme saavuttaneet Hesekielin merkin. Kun tiedät, että Hesekiel edustaa niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, ja tiedät sen sellaisella uskon ja ymmärryksen tasolla, että siihen sisältyy pyhitetty odotus siitä, että kaikki, mitä Hesekiel kirjoituksissaan havainnollisti, on esikuva pyhästä tapahtumien sarjasta viimeisinä päivinä, joka koskee niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta — kun tiedät sen, silloin "te saatte tietää", että "Herra" on "Jumala".

Jatkamme näiden ajatusten käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

